

Tarcali Dávid

BME TDK konferencia
Képzőművészeti szekció
konzulens: Dr Üveges Gábor

Diplomamunka

2013, vegyes technika

Diplomamunka, műleírás:

méret: 130x96cm

felhasznált anyagok: arany-fólia, ragasztószalag, tűzőgép, fa keret

Pályamunkámmal a napjainkban egyre nagyobb figyelmet kapó plagizálásra próbálom felhívni a figyelmet, egy műalkotás létrehozásával. A mai, egyre gyorsuló és virtualizálódó világunkban a tudatos és akaraton kívüli lopások, szellemi termékek másolása rohamosan megnőtt, köszönhetően a mindenki számára hozzáférhető hálózati struktúrának. Az érték szimbolikája a materiális tartalmától már nagyon sok esetben elszakad, sokszor egy műalkotás nem is jár 'új' alkotás létrehozásával. Erre a legjellemzőbb példákat a *ready made* és *újmedia művészet* alkotásai közt találunk. Ezzel a szemléletmódbeli változással a műalkotás a tárgyak hierarchiáján belüli szerepét kívánja levetkőzni magáról. A tömegtermelés és a pop-kultúra tökéletes táptalajt biztosított/biztosít ennek a gondolatmenetnek a kidolgozására amely mind a mai napig jelen van.

A műfaj kialakulása Marcel Duchamp (1887-1968) nevéhez köthető, aki szembement a klasszikus művészetet jelentő esztétikai értékekkel, habár munkájában erősen jelen volt az absztrakt gondolkodás mellett a materialista szemlélet is. Legjelentősebb *ready-made* alkotásai a *Biciklikerek* (1913), *A kút* (1917) (ez a *piszoár szobor*) és a *Palackszárító* (1914), melynek franciául a nevében egyfajta játék is fellelhető és úgy is értelmezhetjük, hogy Elízléstelenítő.

Alapkérdést feszegetnek ezek a modern művek, az alkotó és az alkotás problematikáját. A *Diplomamunka* címválasztás is erre a problémakörre reflektál, ami a magyar közéletben is végigsöpört, amikor 2012. január 11.-én leközölték Schmitt Pál doktori disszertációját, aminek javarésze összeollózott, más művek szó szerinti fordítása. *Ez után pár hétre fogalmazódott meg egy gondolat bennem is, de csak hónapokra rá indult el az alkotó folyamat.*

Duchamp szerint a *ready made*-ek nem esztétikai, hanem filozófiai jellegűek, a kiállított tárgyak alapvetően semlegesek.

Munkámmal ennek a felvetésnek szembemegyek, hiszen tudatosan egy olyan anyagot, a tömeggyártott *aranyat* emelem be újra a műalkotások sorába, ami megkérdőjelezhetetlenül egyfajta mítikus többlettartalommal bír.

Az arany használata a művészetekben már az ókor óta egy meghatározó motívum, a mindennapi profán értelmezés mellett, amiben leginkább a jólét szimbólumává vált az évek során az elérhetetlen, materialista világunkon túlmutató vágyakozásnak is egyik fontos kifejezőeszköze. Anyagtalan, elidegenít, háttérrel tölt meg, nem csak képzőművészeti alkotásokat, hanem egész belső tereket, térrendszereket is.

A keresztény ikonfestészetben az arany háttér a transzcendens szférára utal, ugyanakkor ha mint többletjelentés nélkül vizsgáljuk az anyagot, elmondható róla,

hogyan az arannyal kezelt plasztikus felületek vesztenek a plasztikusságukból, mintegy vizuálisan elszegényíti a látványt, és csak a lényegre hagyja fókuszálni a szemlélőt.

Az egyik legismertebb történet az arany szimbolikájáról *Midas király* története, ami egyfajta kettősséget sugall. Egyik oldalról az Istenektől kapott képesség, a jólét mérhetetlen birtoklása, hiszen bármi amihez hozzáér arannyá változik, másfelől határtalan elidegenedés, hiszen hamar felismeri, hogy népével éhhalálban fog meghalni.

A *buddhista* kultúrában a mai napig fellelhetőek a watoknál (templomoknál), nagyobb Buddha szentélyeknél vásárolható arany fóliák, mintegy áldozati termékek, az élelmek és virágok mellett. Ezeket a szoborra kell imádságok közt feldörzsölnie a látogatóknak. Ennek a leheletvékony aranyfóliának mindenképp van valamilyen, a mai profán világtól gyökeresen különböző hatása mellyel elemelkedik tőlünk.

Ezzel az anyaggal én egy teljesen más kontextusban találkoztam előbb, csak később láttam ezt a magával ragadó szakrális rítust.

(saját fotók)

A fénymásoló szalonok, és könyvkötő műhelyek

Magát az effektív alkotó folyamatot egy több hónapos gyűjtés előzte meg, az alapanyagok beszerzése Budapest különböző fénymásoló szalonjaiból való gyűjtése. Ez az elkészült mű létrehozásának fontos fázisa. A hosszas folyamat kihagyhatatlan lépés volt, hiszen csak így gyűlhetett össze az egymástól távol elhelyezkedő fizikális

térből a megtalált alapanyag. Az már egy külön véletlen kapcsolat, hogy az én munkám elkészítéséhez is hozzávetőlegesen annyi idő kellett, mint egy szakdolgozat elkészítéséhez.

Az egyszer használt aranyfóliák amiket szakdolgozatok és disszertációk feliratozására használnak tökéletes anyagnak bizonyult, mellyel a témára mindenki számára érthető módon tudok reflektálni.

Esetemben egy melléktermékről van szó amit ready-made alkotásként használok fel képem létrehozásában. Törekedtem arra, hogy a téma feldolgozásakor kicsit se vonjam el más motívumokkal a figyelmet, ezért is készült a mű egy vakrámára, nem pedig egy mívesen díszített arany színű keretbe. Magán az anyagon fizikálisan nem változtatok, a hozzáadott értéke, mely akkor keletkezik amikor használat során funkcionális értelmet kap megmarad a művemben is, csupán egy gyűjtéssel és esztétikailag megszerkesztett előadásával emelem egy teljesen más kontextusba.

A *liminalitást* a mai világunkban a diploma megszerzésével, a felnőtté válás mozzanatával lehet legjobban bemutatni, hiszen ez kellően közel áll hozzánk. Ezt a pillanatot, egyéni emlékek maradványait megragadva hozom létre a munkámat.

A több száz szó ami megjelenik a képen mind-mind egy saját, narratív történetet takar. Ezzel az utolsó lépéssel, a 'Cím és Név' feltüntetésével egyfajta súlyuk lesz ezeknek az elbeszéléseknek. Egymás mellé helyezve ezeket a szemlélő számára ismeretlen címetek és neveket sokkal erősebb hatás érhető el, mintha külön-külön jeleníteném meg őket.